

Publicerad 2016-07-28 20:35 av en gång

Resa hem

Rakt in i torra käftar styr jag, styr bussen jag sitter i. Från söder till norr, in i natten. Från fönstret ser jag dimma hänga vid fält och ängar och åkrar. Solen värmer inte längre och all fukt faller, nej, inte faller, hänger sig kvar. Mörka moln över motorvägen. Byter buss en gång, jag förväxlar doften av våt asfalt med den av gräs.

Nästa buss är lika kvav, alla medmänniskor från förra sitter här också, och jag. Natten har blivit morgon och morgonen har blivit mörk, nattsvart. Jag lutar mig mot fönsterrutan men kan bara se min egen reflektion. Så jag blundar. Eller kanske jag sover. Så strömmar tankar, minnen, bilder. Vänner jag lämnat och de jag ska möta. Kyssar som sved och brände. De vägkorsningarna jag blundade för. Jag vaknar till blonda elektriska ljus och ekstas.

En cigg vid nedgången till tunnelbanan, sömniga blinkningar och nedslagna löpsedlar. Så slår gråa betongväggar sig ned i mitt medvetande och jag tynger mig omedvetet. Gult och grått målas staden och min hud. Mina väggar, hemma, tysta, kvävande tysta grå väggar. Jag lägger mig i min säng utan att klä av mig, utan att borsta tänderna. Så vaggas jag till torr kvävande värme. I sömn, i Stockholms trötta slitna käftar.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren en gång med Poeter.se id #8617 innehar upphovsrätten